

Óress Miklós:

FRESKÓ

Nem is attól félek, hogy meghalok,
és megsemmisül érzékeny géprendszerem,
mely műszereivel felfogta és kivetítette
a jövő falára
Ifjatal világunk képsorait —
Csak az fáj, hogy itt kellene hagynom
ezt a nagyszerű szerelmet,
mely naponként megújítja bennem a hit
és küzdenivágyás megtörtént ághegyeit,
az riaszt vissza a haláltól,
hogy még csak az első színekig jutottam,
és nem lesz idom mesteri kézzel
felvázolni már minden körvonalat,
a mély színeket kikeverni
utánam alkotóknak.
Kézjegyemet,
legyen bár örökké ismeretlen
arcom és valódi nevem,
mint középkori festő,
szeretném még fölírni
friss fal- és festékszagú freskóim sarkába,
hadd kutassa az unatkozó utókor,
melyik páncél és zászló nélküli lovagom arcába
rejtettem
magam.

Szepesi Attila két verse:

CSÖNDES REKVIEM

Hetvenöt évét rótt gonddal,
szigorúan bánt a napokkal,
s szeretni is csak azt szeretete,
kivel a csöndet felezhette.

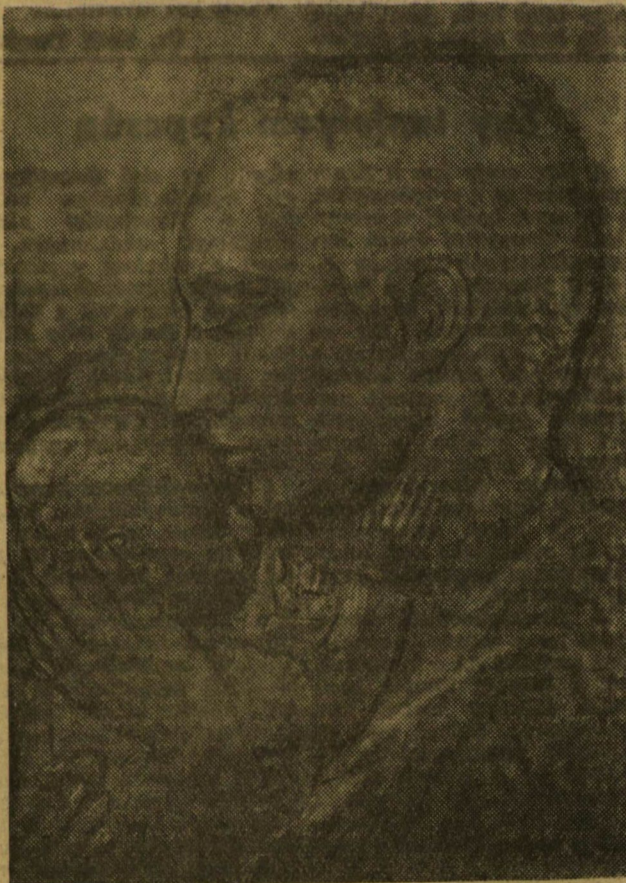
Nem tudott csak úgy „általába”
beleszólni a vakvilágba,
de ha tényérja üres volt,
a nagy szólamokra dühös volt.

Hanyattfékűdt és messze nézett,
átölelte a rossz enyészett...
Nem hagyott semmi kincset hátra,
utánna rothadt a pipája.

DALOCSKA

Morgós vagyok és gyerek is,
nem tudom ki ad vacsorát.
Firkálok verset neked is,
szavaim apró katonák.
Ujjaim fehér madarak,
röpülneék — de nincs hova.
Ülök az éjszaka alatt,
nyügös vagyok és ostoba.

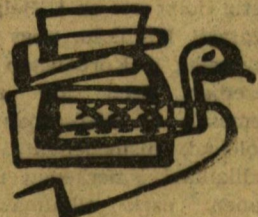
RÉZDOMBORÍTÁS

(Toth Sándor műve)

A pofon...

Odakinn már teljesen be-sötétedett. A piszkos ivó-ban dohányfüst kavargott a villanygőg alatt, hosszú csikként állt, és aki felemelkedett az asztaltól, úgy látszott, mintha azonnal be-Éné fejét ebbe a furcsa mennyezetre.
Az öreg a harmadik nótánál tartott. Alkalmi kö-zönsége egymást lökdösve röhögött.

— Igyál — biztatták újabb heccre éhesen. Ó mo-hón kapott a sörsöröskorsó után, fenéki itta.
— A fene! Ez huzat! — jegyezte meg a bőrkabátos.
— Józsi — kiáltott a csapo-snak — még ött!
A kopaszodó kövér pin-cér hümmögve ugyan, de eléjük rakta a poharakat.
— No, innál még? Akkor énekelj!
A reszelős hang újra megrezdült. Énekelt, bohóc-kodott a sörért, szeméit forgatva, gondolatait össze-küszálta az alkohol, de va-lami mégis fellázadt benne.

— Nem, elég volt! En rendez ember vagyok, — akadozik a nyelve — ti meg taknyosok. Nem énekelek!
A fiatalabb társába kapaszkodva kihúzza magát.
— Nem énekel? Hát in-gyen vedéted a sörünket, vén tróger? Senki sem szól rá, elfordulnak mintha nem is látnák.
— Nem ingyen, van ne-kem pénzem, de most...
— Nincs? Na akkor kifár egy pofon! — kakaskodik a pelyhesállú. Az öreg maga elé emeli kezét, véde-kezően, ügyetlenül, de ka-lapja így is elgurul.
— Na tűnj el! — vezé-nyel amaz megittasodva. Fentről, magasról néz vé-gig az öreg, aki kalap-ját keresgéli, majd elkul-log a kétes diadal szín-he-lyérl.
Boros István

Tizenöt éves a Tankönyvkiadó

Neveléstudományi Könyvkiállítás az Egyetemi Könyvtárban

A Tankönyvkiadó fennállásának 15. évfordulója alkalmából nagyszabású neveléstudományi könyvkiállítást rendeztek a József Attila Tudományegyetem, Szeged város Tanácsa VB Művelődésügyi osztálya és a Pedagógus Szakszervezet Városi Bizottsága támogatásával az Egyetemi Könyvtár olvasótermében.

Dr. Bródy Miklós, a Tankönyvkiadó felelős szerkesztője, a kiállítás rendezője a következőket mondta munkatársunknak a kiállítás megnyitásakor:

— Vállalatunk dolgozói 1949-ben szerkesztették és nyomták ki az első, korszerű szemlélettel írt tankönyveket. Erre való emlékezéssel s az eddig megtett út illusztrálásaként mutatjuk be kiadóink „termékeit” Szegeden, e tipikusan diákvárosban, ahol reményünk szerint számottevő érdeklődésre tarthatnak számot e könyvekkel tömött tárlók. Mindenekelőtt a reform szellemében készült, általános iskolai tankönyveink ötlenek szembe az első

három tárlón. Ezt követik a nemzetiségi általános iskolák számára szerkesztett, s a gyógypedagógiai iskolák speciális szükségletei szerint összeállított tankönyvek, — majd a középiskolák tankönyveinek egész sora. Öt teljes tárlót szenteltünk a pedagógus munkáját, felkészülését elősegíteni hivatott műveknek. Itt neveléstudományi, módszertani szakkönyvek lehetnek, a világnézeti nevelés segédkönyvei, lélektani, politéchnikai oktatást elősegítő művek antológiák, szövegyűjtemények. Külön részt szántunk az igen keresett nyelvkönyveknek, a természettudományi műveknek, s idegennyelvű szakkönyveknek. Külön tárló szolgálja a módszertani szakfolyóiratok bemutatását, ismertetését. A kiállított könyveket, folyóiratokat egyébként a helyszínen megvásárolhatják az érdeklődők. Ilyen változatos, bőséges könyv- és folyóiratanyagot először mutat be vidéken kiadóvállalatunk.

A kiállítást dr. Agoston György, a József Attila Tudományegyetem tanszékvezető tanára, a pedagógia tudományok kandidátusa nyitotta meg. Értékelte a Tankönyvkiadó 15 esztendő tevékenységét, s rámutatott a kiállításon látható, legfontosabb módszertani művek jelentőségére.

A megnyitón megjelent dr. Antalffy György egyetemi tanár, a József Attila Tudományegyetem rektora, Han-tos Mihály, a megyei tanács végrehajtó bizottságának elnök-helyettese, Papp Gyula, a városi tanács elnökhelyettese, a Pedagógus Szakszervezet képviselői, egyetemi előadók, közép- és általános iskolai tanárok s számos egyetemi hallgató.
Március 9-én délután vitát rendeztek a kiállítás színhelyén neveléstudományi könyvkiadásunk időszerű kérdéseiről. A vitát Bánfalvy József, a Radnóti Gimnázium igazgatója vezette be, majd a Tankönyvkiadó munkatársai tájékoztatást adtak a felvetődő kérdésekre vonatkozóan.

— de —

(Liebmann Béla felv.)

Az Egyetemi Könyvtár olvasótermében rendezték meg a Tankönyvkiadó Vállalat tizenöt éves működését bemutató kiállítását. A kiállításnak sok nézője van, de — hány egyetemi hallgató nem dolgozhatott az olvasóteremben! Nem lehetett volna ennél szerencsésebb helyet; talánia valóban értékes kiállítás számára?

BISTEY ANDRÁS:

ÖT NAP A HEGYEN

Kisregény

(Folytatás)

EGY KIS ALFÖLDI faluból került a városba. Mikor hazalátogatott, már kibírhatatlanul szűknek érezte, pedig azelőtt nem volt benne ilyen ellenérzés, tökéletesen mindegy volt, hogy hol van. De most az apró házak, a már koradélután kihalt csendes utcák, mint-ha szorították volna a mellét. Az embereket elmaradtáknak, műveletleneknek találta és úgy érezte, ők a nyárspolgár megtestesítői. Korán lefekszenek, nem érdekli őket semmi, a maguk kicsinyes érdekein kívül, nem olvasnak, a rádióban legfeljebb a Kincses kalendáriumot és a Szabó családot hallgatják.
— Fel kell rázni őket — gondolta. — Fel kell kavarni az életnek ezt a lassú, langyos folyását. Lázadni kell ellene.
Az emberek utánanézték, volt aki megmosolyogta, más bosszankodott és ez tetszett neki, de kevésnek találta. Öltözködésével legfeljebb feltűnést keltett, pedig ő meg akarta hőkenteni az embereket, sőt mi több, megbotránkoztatni.
Kevés barátja volt a faluban, javarészt még egy-kori osztálytársak a gimnáziumból, de azok is szét-szóródtak, úgy, hogy ha egy-két napra hazajött, többnyire egyedül járkált. Egy este moziba ment. A filmet már látta egyszer a városban, de unatkozott és nem lehetett máshová menni.
Már jóval az előadás kezdése előtt a mozi előcsarnokában odöngött. A pipa most is a szájában volt. A színes reklámokat nézegette. Régi filmeket hirdettek, a legtöbbet már látta is közülük.
Kevesen voltak az előcsarnokban. Tibor kétszer végignézte a plakátokat, aztán az embereket kezdte figyelni, ahogy lassan gyülekeztek. Néha bejött egy-egy ember, akit sokan ismertek és jobbról-balról köszöntek neki.
— Valami helybeli nagyság — gondolta Tibor megvetően. Most élvezi, hogy az emberek észreveszik és előre köszönnek neki. Inkább azért jön ide, nem a film miatt. Ha egyszer jól összeveszhetné vele és megmondhatná neki a véleményemet...!
Aztán abbahagyta az emberek tanulmányozását, figyelme egyetlen egy felé fordult. Nyúlánk, puhamos-

gású cigánylány lépett az előcsarnokba.

— Apóit és jólőtözött — gondolta. A ruhája kissé kihívó, de jól áll neki. Tisz-tában van azzal, hogy csi-nos. — Nem láttam eddig a faluban — folytatta tovább a gondolatot. — Idegen lehet itt, talán csak látogatóban van valakinél.

EGESZ ESTE a lányt figyelte. Ő is egyedül volt. Szemmel tartotta akkor is, mikor az előadás után a közönség kitolongett a szabadba és gyorsan szétoszlott a környező utcákban. A lány is megindult az egyik utcán, melyet csak igen haloványan világítottak meg a sárgafényű és egymástól távol égő villanykörtek. Az egyik lámpa alatt hozzálépett.
— Nem fél egyedül ilyen sötétben? Ha igen, szívesen elkísérem.
A lány villámgyorsan megfordult.
— Már a saroktól sejt-hette, hogy meg akarom szólítani — gondolta Tibor. — Most úgy tesz, mint-ha meglepődött volna.
— Na ne mondja!
A lány hangja gúnyosan csengett. Megállt.
— Miért ne mondjam?
— Azért, mert utcán nem szoktam ismerkedni.

— Tényleg? Ez nagyon jó.
— Micsoda?
— Az, hogy nem szokott ismerkedni.
Megnyomta a „szokott” szót. A lány csodálkozva felhúzta a szemöldökét.
— Magának jó?
— Persze. Így legalább azok közé a kevesek közé tartozom, akikkel szokása ellenére mégis megismerkedik.

— Azt hiszi?
— Azt.
Nyújtotta a kezét.
— Tibor.
— Éva.
Továbbindultak.

— Nem láttam még magát itt a faluban — mondta Tibor néhány lépés után.
— Mostanában nem is nagyon láthatott. Régen voltam itthon.
Tibor már a kézfogásnál érezte, hogy a lány tenycre érdes, kidolgozott.
— Dolgozik valahol?
— Igen. Pesten, egy szö-vőgyárban.
Nemsokára megállt az egyik kapu előtt.
— Na, én hazértem.
Várazkozóan nézett a fiúra.

— Sokáig lesz itthon?
— Még egy pár napig.
— Nem unatkozik itt, Pest után?
A lány vállaltvont.
— Nem.
— De azért ráér?
— Attól függ, mire.
— Mikor találkozhatók legközelebb magával?
— Akár holnap. De ha nem — Volna kedve mozi-menni? Holnap már más filmet játszanak.